

TURINYS

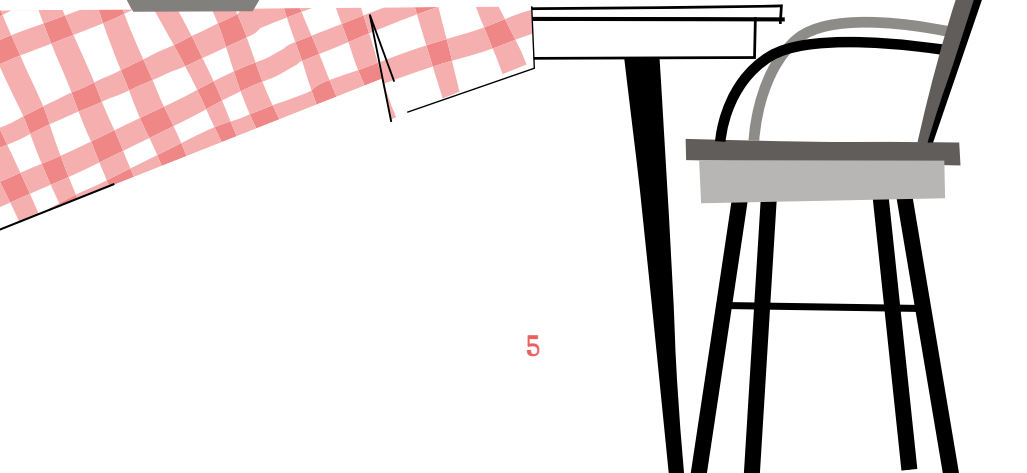
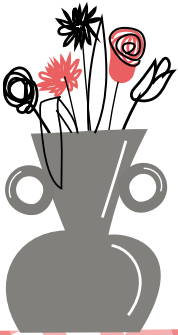
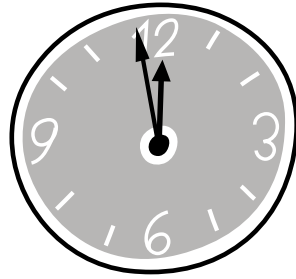
Senelis Mikas ir jo Braškė Avietė	4
Nauja senelio meilė	20
Į sodybą!	28
Paslaptingai dingusi žuvis	40
Naktinės paieškos	56
Darai darai, kol padarai	69
Netikėti naktiečiai	78
Ne dėl grožio	86
Po kelių mėnesių	100
Pabaigos žodis ir padėkos	108
Senelio Miko kepamų ypatingųjų Mindūnų blynų receptas	116
Smagus senelio Miko skaičiavimas iki dešimties	118

Senelis Mikas ir jo Braškė Avietė

Senelis Mikas vėlavo. Liutė žiūrėjo į laikrodį. Trumpoji rodyklė sustojo ties dvylika. Nors Liutė mokyklą pradėjo lankyti tik pernai, ji kuo puikiausiai žinojo, ką tai reiškė. Ogi tai, kad atėjo vidudienis. Vidudienis – tai jau beveik **PIETŪS!!!**

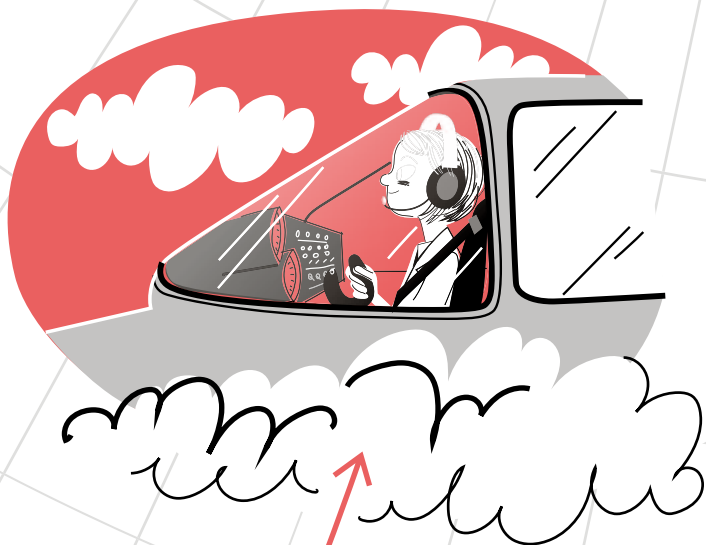
Liutė norėjo šaukti ir rėkti. Ji buvo siaubingai pikta. Nors... gal nebe tiek pikta, kiek nusivylusi. Rytinis džiaugsmas bliūško kaip prakiuręs oro balionas. Liutė jau taip ilgai laukė. Senelis žadėjo atvažiuoti iš karto po pusryčių. O juk pusryčiai jau seniausiai baigėsi. Namai kvepėjo pietums verdama sriuba, košės dubenėliai buvo suslėpti indaplovėje.

– Senelis sakė, kad atvažiuos po pusryčių, – jau beveik kūkčiojo Liutė. Jos akyse kaip dvi lie-
taus balutės tvenkėsi ašaros. – Jis pažadėjo...

– Jei pažadėjo, vadinasi, atvažiuos, – ramino mama.

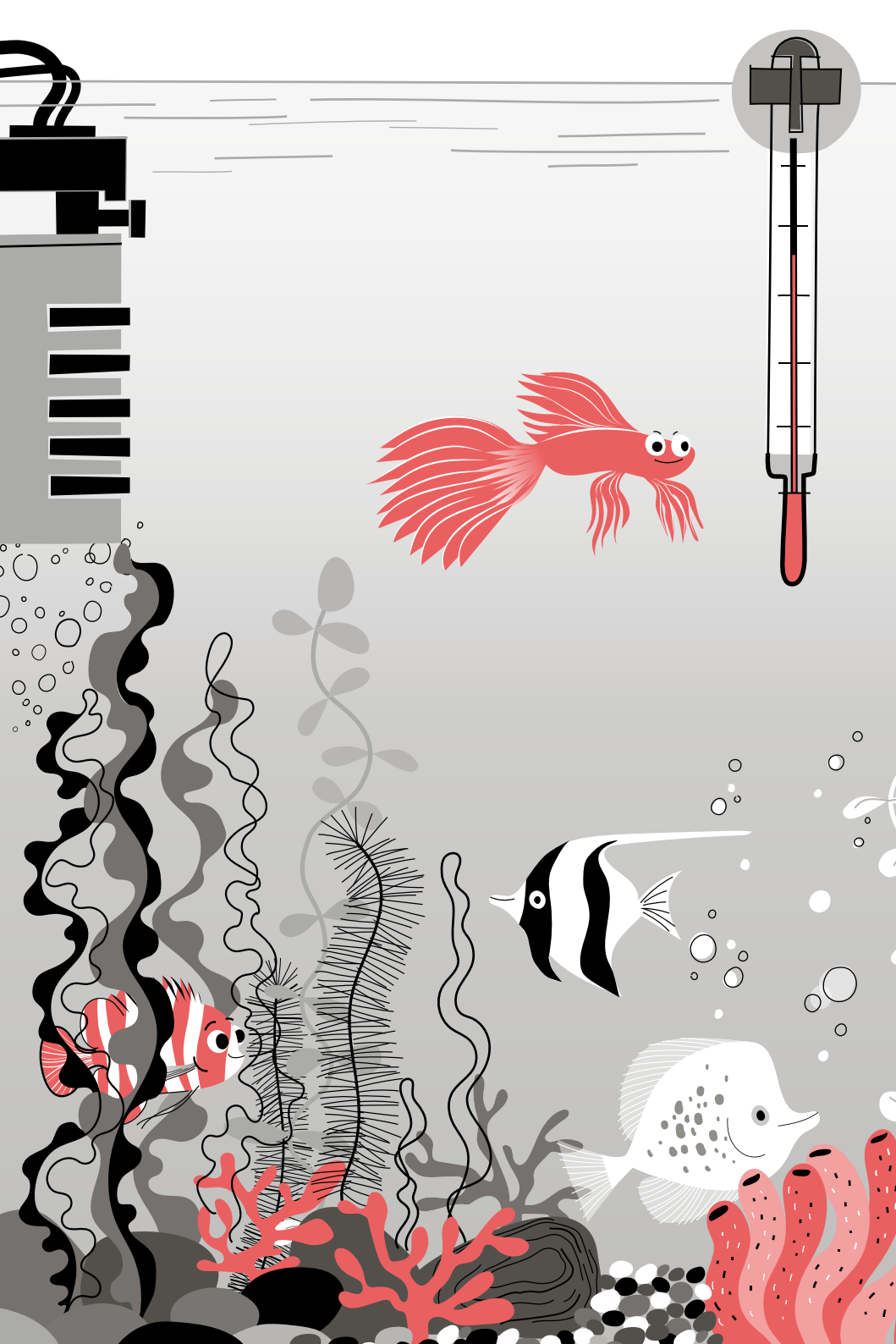
- Liute, tu juk žinai, kad jis nuolat vėluoja, - įsiterpė tėtis. Mama metė į jį priekaištingą žvilgsnį. - Bet juk tai tiesa, - sumurmėjo tėtis. - Jis nuolat vėluoja!

Mama visada palaikydavo Liutę ir senelį Miką. Tik gaila, kad jos dažnai nebūdavo namie. Liutės mama dirbo lėktuvo pilote. Ji valdė lėktuvus ir skraidindavo keleivius net į Islandiją, Australiją ir kitas neįprastas šalis. Iš kelionių mama parveždavo prie šaldytuvo prilimpančių magnetukų, knygų apie tų kraštų gamtą ir ten pririnktų akmenėlių. Šie dažniausiai keliaudavo į akvariumo dugną.

Akvariumų Liutės namuose – galybė, nes tėtis tikras jų **SPE-CIA-LIS-TAS**. Jis įrengdavo ir prižiūrėdavo akvariumus visur, kur tik jų prireikdavo. Su žolėmis, žuvytėmis ir visu tuo, ko reikia **PRO-FE-SIO-NA-LIEMS** akvariumams. Todėl jų buvo koridoriuje, virtuvėje, svetainėje ir net palėpėje!

Akvariumuose tėtis laikydavo kantriuosius gaidelius, veisdavo populiariausias gupijas ir puoselėdavo retas, iš tolimų šalių atvežtas žuvis.

Kartą Liutė pabandė suskaičiuoti visus namų akvariumus, bet skaičių galiausiai pametė. Tikrai daugiau nei penki. Ir net daugiau nei dešimt.

Iki dešimt Liutė jau seniausiai mokėjo suskaičiuoti be klaidų. Vienas – tai aš. Du – tai aš ir tu. Trys – aš, tu ir obuolys... Šito dar prieš kelerius metus ją išmokė senelis. Savo mokslus jis vadindavo linksmisiais. Mokyti, pasak senelio Miko, turi būti smagu.

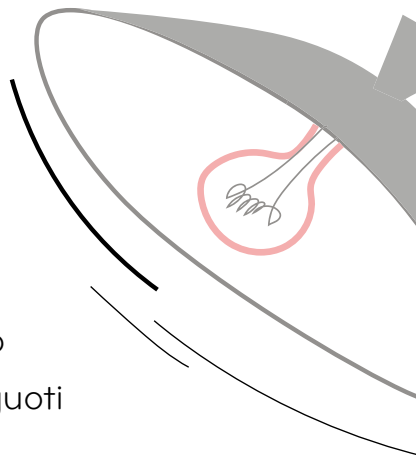
– Kai pasakai skaičių, – mokė senelis Mikas, – užlenki pirštą. Štai taip, – jis pakeldavo abi plaštakas ir užlenkdavo nykštį, – paskui antrą, trečią... O kai prieini prie pabaigos ir užlenki visus dešimt pirštų, tai ploji, šokinėjai ir trypi kojomis!

Jie taip ir padarydavo. Kai Liutė užlenkdavo dešimtą pirštą, abu imdavo trypti kojomis, ploti ir šokinėti. Senelis šokinėdavo taip aukštai, kad net pakaušiu pasiekdavo lempos gaubtą. Šis imdavo linguoti į visas puses.

– Seneli, – krykšdavo Liutė, – aš irgi noriu paliesti **LEM-PAĀĀ!**

Tada senelis ją paimdavo į glėbį, ir jie šokinėdavo kartu. Liutė rankomis liiedavo lempos gaubtą, ir šis švytuodavo ant laido kaip pašėlęs.

Pamatęs švytuojančią lempą, Liutės tėtis, aišku, supykdamas. Neapsidžiaugdavo ir mama. Ji, tiesa, rečiau, nes, kaip jau žinote, jos dažnai nebūdavo namie. Bet tėtis visada supykdamas. Jam nepatikdamas senelio Miko linksmieji mokslai. Nors augino tokias gražias žuvis, Liutės tėtis buvo labai rimtas.

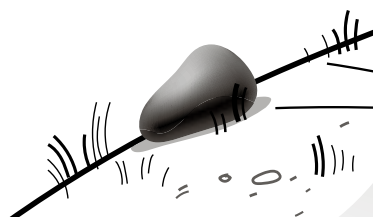

Senelis Mikas sakydavo, kad niekaip nesupranta, kaip jam galėjo užaugti surūgęs lyg kefyras sūnus. O Liutės tėtis atšaudavo, kad jis niekaip nesupranta, kodėl jo toks rimtas tėtis į senatvę šitaip siaubingai suvaikėjo. Liutė į tuos ginčus nesikišo. Ji jau buvo didelė ir žinojo, kad **PASAULIS YRA TOKS, KOKS YRA**, ir nieko čia nepadarysi.

O štai dabar senelis Mikas vėlavo. Trumpoji laikrodžio rodyklė artėjo prie vieneto. Ant stalo garavo pietums išvirta ką tik iš daržo priskintų burokų lapelių sriuba.

– Klausyk, Leonai, – prabilo mama, – gal vis dėlto paskambink savo tėčiui? Žinau, kad jis mėgsta ilgai pamiegoti, bet dar niekada nemiegojo iki pietų...

Nors mama stengėsi kalbėti linksmi, šypsojosi tik jos lūpos, o akys buvo nerimastingos. Nuo to mamos žvilgsnio Liutės pilve irgi ėmė kribždėti nerimas. Staiga nusivylimo neliko nė lašo. O jeigu

seneliui kas nors nutiko? Jeigu jį pagrobė plėšikai? O gal net... pateko į avariją?

Liutė prisiminė, kokią daugybę kartų tėtis prašė senelio vairuoti atsargiai, nebelakstyti tuo savo senoviniu motociklu. Bet senelis tik mirkteldavo ir papurtydavo galvą.

– Šito, Leonai, tai jau nebus. Mikas ir jo Braškė Avietė nusipelnė laisvės!

Senelio motociklas, kurį šis anksčiau meiliai vadino Bemve, bet vėliau, anūkei pasiūlius, pervadino Braškė Aviete, Liutei patiko. Jis buvo raudonas ir žvilgantis. Kvepėjo degalais kaip senelio odinis švarkas. Ir prie jo buvo pritaisytas lopšys. Jei tėvai leisdavo, senelis lopšyje jaukiai įkurdindavo Liutę. Nebūdavo nieko smagiau, nei su seneliu lėkti motociklu!

Žinoma, didžiulis šalmas ant galvos, akiniai ir visa kita. Tėtis buvo pasirūpinęs daugybe **MAK-SI-MA-LIAI** saugių apsaugų, ir senelis nė kiek nebumbėdamas jas visas sukraudavo ant Liutės. Kai skriedavo nuo kalnelių, iš po jų šviesdavo baltutė Liutės šypsena!

Senelis Mikas kartojo, kad Braškė Avietė yra pati saugiausia važiuojanti priemonė pasaulyje, nors ir neturi jokių pypsinčių ekranų, keistais balsais kalbančių navigacijų. Liutė seneliu tikėjo, tačiau šiandien jos mintys vėlėsi... O jeigu tėtis

teisus? Jeigu Braškė Avietė iš tiesų nėra pati saugiausia priemonė pasaulyje?.. Jeigu senelis susižeidė?.. Arba dar blogiau?.. Liutė pajuto, kaip jos skruostu nuriedėjo ašara.

– Na, gerai, – pasakė tėtis, – gal tu ir teisi, Marija. Paskambinkim.

Kaip tik tą akimirką, kai tėtis tiesė ranką prie telefono, pasigirdo gerai pažįstamas motociklo birbimas. Jis garsėjo, garsėjo, kol galiausiai nutilo jų kieme.

Tuomet durys plačiai atsivėrė, ir pro jas įpuolė senelis Mikas.